

GÉCZI JÁNOS

A szél...

*a szél nem bírja el a haragvó lelket
abogy mész át a szőlőskerten
a dombon le a hosszú partra*

*a fa mely belenőtt az eszméjébe
s át – kicsit tovább is – a fényes égbe
az őszi lombját immár nem tartja
– áll abogy átgördül rajta a vihar
áll s a vihar lombvesztetten ott hagyja
eldől – nem az többé ami volt a fa
hiába látott nem tudna visszafogadni
magába a csupa illatlelkű mandula*

*aztán vagy még aki lehetsz
drága s vak s riadt
kőlapokon a hiányos betűjű nevek
s nevek fekhelyén a csönd*

*jössz vissza
és már nem szeretlek*

A kert...

*A kert szaga. Kioldhatatlan.
Mályvaparázsban fölül az ég.
Innen: föl. Innen: le. Oldalt.
Lépésnyire a belső vidék.*

*Itt a rózsza és kigyullad
lehetne seb, lehetne öröm.*

*A mélyére hamvad vissza
a nincs hozzá semmi közöm.*

*Abogy zúdul és szétterül
a hars kő. Az omlás. A meredély.
A szegély fényében a madár.
Törmelékben a lázas éj.*

Között

*a harangszó – óránként –
a névmás ahogy mondatonként
visszatér: az volt a teljes nap
a naphús
hajszálvékony féregjáratokkal*

*később – persze – ami maradt
tér amelynek négyzettrácsos alján
magányosan kóvályog
a dongó a huzat a foszló szöveg*

*a homályosan világított érzésről
az érkezésről
a távolodásról
az idő lövéséről a zárójel közötti kertben*

A hívó szó...

*a hívó szó – megint –
amelyben elkezdődött a búcsúzás
fölhangzik
belefut a halott tóba*

*hullámok rácsa alatt
a víz
a mélység*

*teljes a világ
s mint a kristály fehér
: így szerkesztem egybe
így*

NÁVAY SÁNDOR: KORPUS